

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžfk/15/2018
Identifikačné číslo spisu: 1015200749
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015200749.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci sťažovateľky: Univerzita sv. Cyrila a Metoda v Trnave, so sídlom Námestie J. Herdu 2, 917 01 Trnava, zastúpenej JUDr. Róbertom Spálom, advokátom so sídlom Paulínska 24, 917 01 Trnava, proti žalovanému: Úrad pre verejné obstarávanie, so sídlom Ružová dolina 606/10, 821 09 Bratislava, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 104/15-59 z 2. novembra 2016, v konaní o preskúmanie zákonnosti Protokolu o výsledku kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní č. 9943-7000/2014-OK/4 z 30. januára 2015, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .
- II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na krajskom súde

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) uznesením odmietol žalobu podľa § 98 ods. 1 písm. g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) pre neprípustnosť súdneho prieskumu žalobou napadnutého protokolu Úradu pre verejné obstarávanie (ďalej aj „úrad“) o výsledku kontroly dodržiavania zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 25/2006 Z. z.“) č. 9943-7000/2014-OK/4 z 30. januára 2015 (ďalej aj „Protokol“). O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zrušenia a vrátenia predmetného Protokolu, ktorý bol vydaný na základe kontroly postupu zadávania podlimitnej zákazky - užšej súťaže na predmet zákazky „Rekonštrukcia vybraných budov verejného obstarávateľa“ vykonanej žalovaným, vyhlásenej vo Vestníku verejného obstarávania č. 193/2010 z 8. októbra 2010 pod zn. 06288-MUP.

3. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd konštatoval, že žalovaný v prejednávanej veci vykonal v rámci dohľadu nad procesom verejného obstarávania u žalobcu kontrolu postupu zadávania predmetnej zákazky po uzavretí zmluvy v súlade s § 146 ods. 6 zákona č. 25/2006 Z. z. a nakoľko kontrolou zistil porušenia zákona, o výsledku kontroly spracoval Protokol, ku ktorému umožnil žalobcovi písomne sa vyjadriť a ktorý so zástupcami žalobcu aj ústne prerokoval.

4. Konštatoval, že napadnutý Protokol o výsledku kontroly dodržiavania zákona č. 25/2006 Z. z. je predovšetkým zhrnutím kontrolných zistení, ktoré viedli žalovaného k záveru o porušení zákona v postupe verejného obstarávateľa, pričom pre žalobcu z neho bezprostredne nevyplývajú žiadne konkrétne práva a povinnosti.

5. Podľa názoru krajského súdu, Protokol nie je rozhodnutím ani opatrením orgánu verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý by zakladal, menil, rušil alebo deklaroval práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti žalobcu alebo sa ich priamo dotýkal. Ide o opatrenie predbežnej povahy, ktoré samo o sebe nemôže mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu. Môže slúžiť len ako podklad pre prípadný ďalší postup žalovaného, ktorý na základe zistených porušení zákona mohol voči žalobcovi začať správne konanie o uloženie pokuty podľa § 149 zákona č. 25/2006 Z. z., prípadne pre potreby poskytovateľa príspevku na financovanie predmetu zákazky z verejných zdrojov, ak boli tieto žalobcovi poskytnuté.

6. Ďalej dôvodil, že uloženie pokuty, príp. povinnosti vrátiť verejné finančné prostriedky, by nepochybne predstavovali zásah do právneho postavenia žalobcu, do jeho práv a právom chránených záujmov, čo však žalobca ani v žalobe netvrdil. Uviedol, že samotný protokol o kontrole dodržiavania zákona č. 25/2006 Z. z., hoci konštatuje porušenia zákona zo strany žalobcu, nemôže zasiahnuť do právneho postavenia žalobcu. Preto je jeho súdne preskúmanie v správnom súdnictve neprípustné.

7. Nepreskúmateľnosť protokolu by v zmysle ustanovení predtým platného Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) (platného a účinného do 30. júna 2016) musel viesť k zastaveniu konania v zmysle § 250d ods. 3. Podľa Správneho súdneho poriadku (platného a účinného od 1. júla 2016), ktorý sa vzťahuje aj na konanie začaté podľa piatej časti O. s. p., je neprípustnosť súdneho preskúmania žalobou napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia správneho orgánu dôvodom pre odmietnutie žaloby. Aplikácia SSP v predmetnej veci preto nemohla byť podľa krajského súdu v neprospech žalobcu, nakoľko podľa predchádzajúcej právnej úpravy by napadnuté opatrenie žalovaného rovnako nemohlo byť súdne preskúmané.

8. Keďže krajský súd dospel k záveru, že žaloba proti protokolu o výsledku kontroly dodržiavania zákona č. 25/2006 Z. z. je neprípustná, postupoval podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP a žalobu odmietol. S ohľadom na uvedený záver sa ďalej nezaoberal námietkami žalobcu o nezákonnosti kontrolných zistení uvedených v protokole z dôvodu, že tieto je možné preskúmať až v prípadných neskorších štádiách procesu vyvodzovania dôsledkov zo zistených porušení zákona v postupe verejného obstarávateľa, ak boli, resp. budú na základe Protokolu vydané rozhodnutia s priamym dopadom na právne postavenie žalobcu.

9. Záverom poukázal na správne konštatovanie žalovaného, že súdna prax v minulosti pripustila i súdne preskúmanie protokolu Úradu pre verejné obstarávanie o kontrole dodržiavania zákona č. 25/2006 Z. z. (najmä rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Sžf/26/2012). Doplnil, že v uvedenom konaní však protokol obsahoval aj uloženie povinnosti pre kontrolovaného v stanovenej lehote odstrániť nedostatky zistené kontrolou, ktorá sa uskutočnila podľa zákona č. 10/1996 Z. z., ktorý takýto postup predpokladal.

10. Konštatoval, že v prejednávanom prípade žalovaný pri kontrole u žalobcu postupoval podľa právneho režimu platného a účinného po 1. januári 2010, kedy už vyššie opísané dôsledky aplikácie zákona č. 10/1996 Z. z. neprichádzali do úvahy a ani žalobou napadnutý protokol preto neobsahuje uloženie

akýchkoľvek povinností pre žalobcu.

11. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 170 písm. a) SSP a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania, nakoľko žaloba bola odmietnutá.

II.

Kasačná sťažnosť žalobkyne

12. Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka v postavení žalobkyne v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť a navrhla napadnuté uznesenie zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. j) a g) SSP, nakoľko nesúhlasila s právnym názorom krajského súdu a má za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil a odoprel tak žalobcovi možnosť domáhať sa ochrany svojich práv zákonnými prostriedkami, na základe čoho došlo k nezákonnému odmietnutiu žaloby. Zároveň sa v prípade úspechu domáhala náhrady trov konania.

13. V kasačnej sťažnosti s poukazom na ust. § 244 ods. 1, ods. 2 a § 248 O. s. p. uviedla, že predmetné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, platné v čase podania žaloby, vymedzovali okruh rozhodnutí, ktoré podliehajú preskúmvacej právomoci súdov v rámci správneho súdnictva, ktorý je determinovaný princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou vyplývajúcou z ustanovenia § 248 Občianskeho súdneho poriadku.

14. Z uvedeného vyplýva, že súdy preskúmvajú zásadne všetky rozhodnutia správnych orgánov verejnej správy, okrem tých, ktorých súdny prieskum zákon výslovne vylučuje. Doplnila, že uvedené podporuje aj súčasné znenie ustanovenia § 7 Správneho súdneho poriadku.

15. Ďalej sťažovateľka uviedla, že Protokol vydaný žalovaným nie je vylúčený zo súdneho prieskumu v zmysle ustanovenia § 248 Občianskeho súdneho poriadku ani ustanovenia § 7 Správneho súdneho poriadku, ale podľa jej názoru, predstavuje individuálny správny akt, ktorý napriek skutočnosti, že neukladá konkrétne povinnosti a sankcie žalobcovi, je rozhodnutím správneho orgánu, ktoré konštatuje porušenie zákona č. 25/2006 Z. z. zo strany žalobcu, čím je spôsobilé zasiahnuť do práv a povinností žalobcu a bezprostredne ohrozuje právom chránené záujmy žalobkyne ako účastníčky správneho konania.

16. Sťažovateľka v ďalšom skonštatovala, že existenciu uvedených zásahov do práv a právom chránených záujmov žalobkyne deklarujú okrem iného dokumenty a rozhodnutia vydané Ministerstvom školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky ako aj Agentúrou Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky pre štrukturálne fondy EÚ. Uvedené subjekty na základe výsledkov kontroly uskutočnenej žalovaným, ktoré sú obsahom Protokolu a kde žalovaný konštatuje porušenie zákona č. 25/2006 Z. z., vydali správy o zistených nezrovnalostiach a vyzvali žalobcu na vrátenie finančných prostriedkov v stanovenej lehote, čo pre žalobcu predstavuje vznik sankcie likvidačného charakteru a zásadným spôsobom ovplyvňuje jeho ďalšiu existenciu.

17. Podľa sťažovateľky je nesporné, že Protokol ako správny akt vydaný príslušným orgánom verejnej správy je nielen spôsobilý zasiahnuť, ale aj výrazne zasahuje do postavenia žalobkyne, a preto je neprípustné, aby takéto rozhodnutie bolo vylúčené zo súdneho prieskumu.

18. Záverom uviedla, že rozširujúcim výkladom ustanovenia § 248 Občianskeho súdneho poriadku a § 7 Správneho súdneho poriadku a následným vylúčením možnosti preskúmania Protokolu súdom, by došlo k odopretiu práva na súdnu ochranu žalobkyne ako aj k popretiu materiálneho chápania právneho štátu vyžadujúceho kontrolu verejnej správy prostredníctvom súdnej moci, pričom poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/31/2011.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti

19. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo 6. februára 2017 k obsahu kasačnej sťažnosti navrhol túto ako nedôvodnú zamietnuť. S poukazom na stanovisko uvedené vo vyjadrení k správnej žalobe z 20. júla 2015 uviedol, že nesúhlasí s argumentáciou žalobkyne. Zároveň sa v plnej miere stotožnil s uznesením krajského súdu, najmä v tom, že Protokol zásadne nepredstavuje individuálny správny akt, t. j. nie je rozhodnutím, ktoré by zakladalo, menilo, prípadne rušilo práva a právom chránené oprávnenia žalobcu. Podľa jeho názoru, ide len o opatrenie predbežnej povahy, ktoré samo o sebe nemôže predstavovať zásah do subjektívnych práv žalobkyne a je len jedným z podkladov, na základe ktorých je žalovaný oprávnený iniciovať správne konanie vo veci uloženia pokuty za porušenie zákona o verejnom obstarávaní.

20. Žalovaný ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/26/2012 z 29. novembra 2012, ktorým najvyšší súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3S/9/2011-95, ktorým zrušil protokol žalovaného o výsledku dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní. Pripomenul, že krajský súd zrušil uvedený protokol potom, ako jeho predchádzajúce rozhodnutie vo veci (uznesenie o zastavení konania z dôvodu, že výsledok kontroly nie je možné považovať za rozhodnutie v správnom konaní), najvyšší súd uznesením sp. zn. 5Sžf/31/2011 z 25. augusta 2011 zrušil a vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že uvedený protokol obsahoval uloženie povinností kontrolovanému podľa § 13 ods. 6 zákona č. 10/1996 Z. z. o kontrole (ďalej aj „zákon o kontrole“).

21. Najvyšší súd predmetným rozsudkom rozhodol v neprospech žalovaného z dôvodu, že podľa vtedajšej právnej úpravy sa na výkon kontroly verejného obstarávania vzťahoval zákon o kontrole, ktorý umožňoval ukládanie povinností kontrolovanému subjektu.

22. Žalovaný dal do pozornosti skutočnosť, že zákonom č. 503/2009 Z. z., ktorým sa menil a doplňal zákon o verejnom obstarávaní bola s účinnosťou od 1. januára 2010 do zákona o verejnom obstarávaní prijatá osobitná úprava výkonu kontroly postupu zadávania zákazky po uzavretí zmluvy.

23. Ďalej dôvodil, že podľa zákona o verejnom obstarávaní s účinnosťou od 1. januára 2010, na rozdiel od úpravy výkonu kontroly podľa zákona o verejnom obstarávaní účinného do 31. decembra 2009, t. j. úpravy zákona o verejnom obstarávaní v prípade posudzovanom najvyšším súdom vo veci sp. zn. 5Sžf/31/2011 a následne sp. zn. 5Sžf/26/2012, žalovaný už neukladá kontrolovanému subjektu (t. j. žalobcovi) povinnosti tak, ako to bolo podľa § 13 ods. 6 zákona o kontrole (napr. prijať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov, určiť zamestnancov zodpovedných za zistené nedostatky). Z toho dôvodu nepovažoval žalovaný poukázanie žalobcu na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Sžf/31/2011 za relevantné.

24. K nepreskúmateľnosti Protokolu poukázal na rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Bratislave (napr. sp. zn. 5S/204/2013, sp. zn. 5S/284/2014, sp. zn. 5S/47/2015, sp. zn. 2S/168/2013...), z čoho podľa žalovaného vyplýva, že ide o ustálenú rozhodovaciu prax.

25. Ďalej žalovaný poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 238/06 zo 16. decembra 2008, ktorý sa týkal inštitútu daňovej kontroly. Ústavný súd sa stotožnil s názorom najvyššieho súdu, ktorý vo svojom rozsudku sp. zn. 5 Sž-o-KS 139/2005 z 24. novembra 2006 konštatoval, že cit.: „Samotná daňová kontrola nemôže a ani zákonodarca nemal na mysli, aby nahradila prvostupňové daňové konanie so všetkými svojimi procesnými právami a povinnosťami účastníka konania.“

26. Aj napriek tomu, že predmetom tohto konania nie je protokol o daňovej kontrole, možno podľa žalovaného z nálezov ústavného súdu jednoznačne vyvodit', že ako protokol o daňovej kontrole, tak ani protokol o výsledku dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní, nie sú svojou povahou rozhodnutiami, nakoľko sa nimi (rovnako ako daňovému subjektu tak aj kontrolovanému subjektu vo verejnom obstarávaní) neukladajú práva a povinnosti, ale sú iba podkladmi pre prípadné vydanie platobného

výmeru (daňové konanie), resp. pre prípadné uloženie sankcie za spáchanie správneho deliktu na úseku verejného obstarávania podľa § 149 zákona č. 26/2005 Z. z.

27. Žalovaný poukázal aj na obdobnú aplikačnú prax posudzovania preskúmateľnosti protokolov z kontroly v Českej republike. Záverom navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

IV.

Právna úprava, právne názory kasačného súdu

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti sťažovateľky (453 ods. 1 a ods. 2 SSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

29. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

30. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

31. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

32. Podľa § 7 písm. e) SSP, správne súdy nepreskúmajú rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

33. Najvyšší súd v tejto súvislosti, využijúc ust. § 464 ods. 1 SSP, poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu vydané v obdobnej veci pod sp. zn. 1Sžfk/9/2017 z 22. augusta 2017, z ktorého prevzatú časť odôvodnenia vo vzťahu k napadnutému Protokolu cituje:

34. „Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t. j. zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd vybrať si podľa z prostriedkov ochrany upravených procesnými predpismi ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený zasahovať do tejto procesnej slobody, t. j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presvedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

35. Aj po nadobudnutí účinnosti Správneho súdneho poriadku naďalej platí, že v systéme správneho súdnictva vychádza právna úprava prístupu k súdnemu preskúmaniu právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy na základy žaloby z princípu generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia alebo opatrenia orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté, okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje (§ 248 OSP, § 7 SSP). Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa

základných práv a slobôd (čl. 46 ods. 2 veta druhá Ústavy Slovenskej republiky).

36. Je treba zdôrazniť, že Občiansky súdny poriadok upravuje právomoc správneho súdu vymedzením rozhodnutí správnych orgánov vylúčených zo súdneho preskúmania podobne ako Správny súdny poriadok, aj keď právna úprava správnych aktov, ktorých súdny prieskum sa nepripúšťa, je v SSP stanovená podrobnejšie. Oba procesné predpisy však nepripúšťajú súdne preskúmanie rozhodnutí alebo opatrení orgánov verejnej správy predbežnej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

37. Rozhodujúcim kritériom pre posúdenie prípustnosti súdneho preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy je teda vždy ich spôsobilosť zasiahnuť do práv, slobôd alebo záujmov subjektov, ktorým sú určené, ako to správne tvrdí žalobca. Súdnemu preskúmaniu preto podliehajú aj také správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nespĺňajú formálne náležitosti rozhodnutia, za predpokladu, že sa nimi právne záväzným spôsobom (bez možnosti nápravy prostredníctvom riadnych opravných prostriedkov) zakladajú, menia alebo rušia práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo sa ich priamo dotýkajú. V tomto zmysle žalobca dôvodne poukazuje na vyššie označenú judikatúru definujúcu preskúmaciu právomoc správneho súdu.

38. Kasačný súd sa však stotožňuje s názorom žalovaného, že napadnutý protokol a zápisnica o jeho prerokovaní uvedené požiadavky pre prípustnosť súdneho preskúmania v správnom súdnictve nespĺňajú. Tento záver podporuje aj krajským súdom citovaná argumentácia Najvyššieho súdu v rozsudku sp.zn. 5Sžf/26/2012 z 29. novembra 2012, na ktorý sa žalobca odvoláva, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že „...považuje za potrebné zdôrazniť, že zatiaľ čo protokol a zápisnica o prerokovaní protokolu ako také nepodliehajú súdnemu prieskumu v správnom súdnictve, pretože osebe nepredstavujú zásah do práv a právom chránených záujmov kontrolovaného subjektu, ich časť obsahujúca uloženie povinnosti alebo sankcie je nutné, s ohľadom na ich spôsobilosť takéhoto zásahu, vylúčená spod negatívnej enumerácie § 248 OSP...“.

39. Z tohto rozhodnutia, ako aj zo skoršieho rozhodnutia Najvyššieho súdu v tej istej veci sp. zn. 5Sžf/31/2011, vyplýva, že jediným aspektom, na základe ktorého bola konštatovaná prípustnosť súdneho preskúmania protokolu a zápisnice, bola v protokole uložená povinnosť kontrolovanému subjektu prijať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov a ich príčin, ktoré umožňoval uložiť v tom čase platný zákon č. 10/1996 Z. z. Keďže žalovaný postupoval pri kontrole postupu zadávania zákazky u žalobcu podľa ustanovení § 146a až § 146d zákona č. 26/2005 Z. z., ktoré nadobudli účinnosť od 1. januára 2010, nebola žalobcovi v napadnutom protokole uložená žiadna povinnosť, ktorá by zasiahla do jeho právnej sféry a ktorej uloženie by odôvodňovalo prípustnosť súdneho preskúmania protokolu a zápisnice.

40. Protokol o výsledku dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní a zápisnica o jeho prerokovaní nie sú individuálnymi správnymi aktmi, ktorými by sa zasahovalo do práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb a preto nepodliehajú súdnemu preskúmaniu v správnom súdnictve. Porušenie pravidiel a postupov verejného obstarávania uvedené v protokole môže byť podľa zákona č. 528/2008 Z. z. dôvodom, aby riadiaci orgán v súvislosti s riešením zistenej nezrovnalosti pri použití pomoci z fondov Európskej únie uplatnil svoje dohľadové i rozhodovacie právomoci, ktoré mu z uvedeného zákona vyplývajú (§ 27a ods. 1, 2, 3, 4, 5). Protokol o kontrole dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní ani zápisnica o jeho prerokovaní však žiadnu povinnosť žalobcovi neukladajú. V tejto súvislosti možno poukázať na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 1Sžf/87/2015 zo 14. februára 2017, v ktorom v súvislosti s riešením otázky právomoci správneho súdu konštatoval:

41. Nakoľko na úkony orgánu verejnej správy pri výkone dohľadových vrchnostenských oprávnení (kontrola, dohľad či dozor) a na ich hmotne zachytené výsledky (protokoly, záznamy či zápisnice) sa v správnom súdnictve najmä nazerá ako na individuálne správne úkony s charakterom predbežnej povahy, najvyšší súd musel vyhodnotiť napadnutý úradný list ako správny akt, ktorý nie je možné jednak v

zmysle § 248 písm. a) OSP podrobiť súdnej právomoci v správnom súdnictve, ale ani v zmysle ust. § 7 Správneho súdneho poriadku, ktoré ustanovenie ešte precíznejším spôsobom vymedzuje rozhodnutia nepodliehajúce súdnemu prieskumu, a to práve z dôvodu predchádzania aplikačným problémom.“

42. Z uvedených dôvodov považoval kasačný súd právne závery krajského súdu, že napadnutý správny akt nepredstavuje zásah do práv a právom chránených záujmov žalobcu a preto nepodlieha súdnemu prieskumu, za vecne správne. Ide o podkladový materiál, ktorý nemôže mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu. Keďže správna žaloba voči takýmto aktom je neprípustná podľa § 7 ods. 1 písm. e) SSP, postupoval krajský súd správne, keď odmietol žalobu pre neprípustnosť súdneho prieskumu podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP.

43. Uvedené právne závery vyplývajúce zo skoršej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu sa rovnako vzťahujú aj na sťažovateľkou ku kasačnej sťažnosti priložené správy o zistených nezrovnalostiach a na žiadosti na vrátenie finančných prostriedkov v stanovenej lehote (pozri aj rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžf/87/2015 zo 14. februára 2017, sp. zn. 1Sžf/95/2015 zo 14. februára 2017, sp. zn. 4Sžf/56/2015 z 8. júna 2016).

44. Po preskúmaní uznesenia krajského súdu v medziach sťažnostných bodov dospel najvyšší súd k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto ju postupom podľa § 461 SSP zamietol.

45. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľke, ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP).

46. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.